

Boros Imre: Gazdagok és szegények

2015 január 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A hazai statisztikai gyakorlat még a GNI-n alapuló kimutatásokat is kerüli, helyette a semmitmondó GDP-adatokat publikálja megrögzött következetességgel.

A világ országainak gazdagságát és szegénységét – noha nem tökéletes pontossággal - az egy főre vetített éves nemzeti jövedelem (GNI) jellemzi a legtökéletesebben az elérhető mutatók közül. Mint minden átlagszám ez sem

ad azonban pontos képet arról, hogy az átlagon belül mekkorák az eltérések az egyes jövedelemkategóriák között. Ezt a finomszerkezeti hangolást a statisztikusok általában a jövedelemtizedek alkalmazásával végzik el. A társadalmat tíz jövedelemtizedre bontják, és azt vizsgálják, hogy az egyes tizedek az összes jövedelem hány százalékát birtokolják. Több ország esetében a pontos képhez még az is hozzátartozik, hogy a legfelső jövedelemtizeden belül annak a legfelső tizede – gyakorlatilag a lakosság egy százaléka – mekkora jövedelemszázalékkal rendelkezik.

A hazai statisztikai gyakorlat még a GNI-n alapuló kimutatásokat is kerüli, helyette a semmitmondó GDP-adatokat publikálja megrögzött következetességgel. Jelen elemzésünkben elégedjünk meg azzal, hogy kizárólag az első szempontot vesszük vizsgálat alá, azaz az országok egy főre jutó átlagos nemzeti jövedelmét (GNI) vizsgáljuk, hiszen az elérhető és aktuális adatok ezt teszik csak lehetővé. A vizsgálathoz rögzíteni kell a GNI létrejöttének tényezőit. Az adott országban megtermelt bruttó társadalmi termék (GDP) értékesítéséből az adott országban maradó jövedelemrész kiegészül a külföldről érkező jövedelemátutalásokkal, és csökken a hazai jövedelmekből külföldre átutalt részekkel. A legtöbb olyan esetben, ahol az adott ország aktív résztvevője a tőkepiacnak – akár exportként, akár importként –, a GDP értéke jelentősen eltérhet a GNI értékétől.

Nyilvánvaló, hogy a jövedelmek ide-oda mozgását alapvetően az befolyásolja, hogy az adott ország egyrészt milyen mértékben fogad külföldről tőkebevitelt, illetve mennyi tőkét helyez el külföldi országokban. A „mérvadó” közzététel általában az egyes országok – azon belül is az államkassza – által igénybe vett hitelek nagyságát – és annak viszonyát az ország GDP-jéhez – elemzik, és abból vonnak le „magvas” következtetéseket, pedig ez a nemzetközi tőke mozgásnak nem elhanyagolható, de mégis kisebb szelete. Megfelelnek ugyanakkor az államon kívüli hitelfelvételről és arról, hogy az adott országból mekkora tőke van éppen külföldön, és termeli a hazautalt hasznot. A gazdagok és szegények kérdése csak ezeknek az összefüggéseknek az ismeretéből válaszolható meg legalább megközelítő pontossággal.

A sokat emlegetett összesített világszintű államadósság – árfolyamtól függetlenül – 55-57 ezermilliárd dollárt tehet ki. Ebből egyedül az Egyesült Államok majdnem tízezer milliárd dollárral részesedik. Ennek alapján talán már keresztet is vehetnénk az Egyesült Államok távlati gazdasági kilátásaira. Ráadásul ezt a nagyhatalmat szinte kizárólag kívülről finanszírozzák a GDP-je több mint száz százaléka erejéig, tehát államkasszája nagymértékben kitéve a külföldi forrásoknak. Azt láttuk mégis, hogy az Egyesült Államokban kialakult vészterhes válság idején – 2009-ben – is inkább „jött” a pénz, mint elhagyta volna az országot, ráadásul „megelégszik” az egyre csökkenő

kamatlábakkal is.

A magyarázatot e furcsasághoz az adja, hogy gigantikus államadóssága mellett az Egyesült Államok rendelkezik a világgazdaságban m?köd? 118 ezermilliárd dollárnyi befektetett t?kéb?l mintegy 58 ezermilliárd dollárral, messze megelőzve Kínát és Japánt is a maguk tíz-tízezer milliárd dollár befektetésével.

A jelen pénzügyi válsága azonban rendet vágott a világ nagy befektet?i sorában is – legalábbis ami a potenciális gazdagságot illeti. Megjegyzend?, hogy ezek a nagy befektet? országok kevés kivétellel a korábbi gyarmattartók. Csak néhány ország érte el ezenkívül e címet, mint maga az Egyesült Államok, a közelmúltban Kína, Oroszország és Luxemburg. Utóbbi GNI-je 61 ezer euró, ennek a közelébe sem juthat egy ország sem. Luxemburg ugyan el van adósodva három és fél ezermilliárd euróig – ami GDP-re vetítve háromezer százalék –, de külföldön tart több mint négyezermilliárd eurónyi t?két, ezért ritkán szerepel sorsáért aggódó riportokban.

Azt is érdemes észrevenni, hogy az Európai Unió országai közül azoknál prosperál a gazdaság, ahol a nemzeti adósságot jóval felülmúlja a külföldre kihelyezett t?ke. Azokban a hajdani gyarmattartó országokban, ahol a nemzeti adósság már felülmúlja a külföldre kihelyezett t?ke nagyságrendjét – Egyesült Királyság, Franciaország, Spanyolország, Portugália – rendre különféle gazdasági bajok vannak. Legtöbb esetben a hitelmin?sít?k vissza is min?sítették az adósságaikat, és fél?, hogy a külföldr?l érkező hozamok már nem fedezik a források költségeit, tehát nem nő, hanem csökken az éltet? GNI.

A mi számunkra Ausztria esete különösen figyelemreméltó, ma is a hajdani birodalmi részeiben tart sok t?két – hazánk és a régió több országa –, külföldi hiteleib?l azonban jó kétszázmilliárd euróval kevesebb jut külföldre, mert a magas szint? osztrák szociális rendszer a források egy részét feléli. Miközben a küls? hitelek forrásköltségei nőnek, a külföldre kihelyezett t?ke hozamai csökkennek. Érthet?, hogy hazánkat a devizaalapú hitelek rendezése miatt miért éppen Ausztriából érte az els?, azóta is ismétl?d? támadássorozat.

Térjünk vissza az Egyesült Államokhoz. A magántulajdonban lév? központi bank rendszere – Federal Reserve System – képes korlátok nélkül jövedelmez?, befektetésre váró pénzüsszeggel ellátni a helyi nagybankokat. Err?l a válság éveiben megbizonyosodhattunk. Luxemburgba pedig adómentesen érkeznek más országokból az adó alól kimentett források, hogy befektetésként keressék az utat. A nemzeti jövedelem szinte teljes mértékben a kihelyezett t?kének hozamaiból áll össze, ebb?l a szempontból teljesen mindegy, hogy Luxemburgban van-e más ágazat. Az sem mellékes, hogy más a két ország helyzete. Amíg a nagybefektet? Egyesült Államokban hatalmas a jövedelmek polarizációja, hiszen a fels? egy százalék rendelkezik a vagyonok és jövedelmek több mint harmadával, addig Luxemburgban pazar jólétben él az alig több mint félmilliónyi polgár.

Kelet-Európa frissen csatlakozott országainak nincs számottev? kihelyezett t?kéje, de van nemzeti adóssága. Ezek az országok állnak a „tápláléklánc” alján, innen csak elmennek és nem jönnek a jövedelmek, a GNI rendre kisebb a GDP-nél.

Arányaiban nekünk a legnagyobb a nemzeti adósságunk, ez még a bolgár és horvát értéket is felülmúlja, és messze nagyobb bármelyik térségbeli konkurensünkénél. Ez megmagyarázza azt a folyamatot, amely a válság éveiben ment végbe. Ekkoriban korábbi jövedelempozíciónkat is elveszítettük, az egy f?re vetített jövedelem alapján Szlovákia, Csehország és Lengyelország mögé csúsztunk, és már csak Románia, Bulgária és Szerbia van mögöttünk. Mindezt köszönhetjük a 2002-2010 közötti észbontó adósságnövekedésnek és a kamatokat magasan tartó jegybanknak.

Boros Imre – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin m?ködését!"

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

 Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

Ajánló